rahha liggi. Koddo tulli jälle endine kurwastus peale, läksin siis teisel päwal jälle kõrtsi ja ikka ueste, aega möda hakkasin ka mönne sutäie wina wötma, ja sest tundsin weel rohkemat mele lahhutamist. Koddune ello sellegipärrast ei parranenud, tö ja murre, taplemised ja riud ei löppenud, waid naene pahhandas nüüd sest weel ennam, et käisin kõrtsis, wahhest ka pallus, et piddin kojo jäma; lubbasin kül, agga kui öhto tulli, ei wöinud ma ennam paigal olla; koddo olles aeg jäi iggawaks, — ja egga ma siis liga ei jonud; egga leidnud sest muud wigga, kui sedda, et ma ennam ni kangeste tööd ei teinud ja et rublad weel ennam wähhenesid, — agga kellele neid ennam korjata, ollime jo lapseta. Nenda läks luggo tük aega, siis naene sai kaksikuid lapsi, kaks poega. Kui need ollid ristitud siis töutasin jälle meelt parrandada, kõrtsi käimisse mahha jätta ja wanna wiisi tööd tehha. Se läks mul ka hästi korda ja minno süda läks jälle röömsamaks, sedda ennam näggin, et naese meelgi lahkemaks sai. Olli meil siis jälle üks meel ja süda, piddasime jälle ühheskoos nõuu, kuida rahha tenida ja lootsime, et kui poisid suremaks kaswawad eks naadgi siis selle jures wöi abbiks olla, wötsime sellepärrast kohhe ette, neile hästi süa ja jua anda ja aegsaste töle öppetada. Se olli tark nõu! Poisid kaswasid üllesse, kui sällud heinamaal ja ollid kahheksa aastaga ni tuggewad, et jubba wöisid perremehhe lambad hoida ja sellega ommale läbbi suwwe köhho täie tenida ja süggise suggo wilja ja tango kojo tua. Mul olli sest hea meel ja römustasin weel

ennam, kui pärrast wilja körwa mönne rahha-koppika hakkasid sama ja minno kätte toma. Arwasin sedda nago tullewa rikkuse käerahha ollema.

Kui Peter siin jälle kinni piddas, küsisin minna, et temma lapse-kaswatamisest parremat arro saaksin: „Sedda murred ikka kandsid, et poisid aegsaste öppisid luggema ja kirjutama?“ — Temma kostis: Oh, armas aeg! wöi need piddid kirjutama öppima. Mis tarwis sedda tülli weel? Luggemisega olli jubba waewa kül ja naesele paljo ajawiitmist, et ta mönda korda ramato poiste wasta pead wiskas ja ütles: „kassige ramatuga minnema! egga teie sellega iales wöi leiba süa!“ Agga ei se aidanud; naene piddi agga jälle ramato ette wötma ja poistega pookstawisi torkima, kumi waewalt möistsid sönnad ülleswerida. „Jubba se aitab!“ ütles siis. Agga öppetaja, kui loetama tulli, ei olnud sega polegi rahhul: „nisuguse sest luggemisest polle kasso, sest lapsed ei sa arro mis loewad. Sellepärrast öppetage neid weel holega koddo, siis saatke kolm talwe järrestikko koli, et seäl weel kirjutamist, laulo-wisisi, pibli-luggusid ja muud head tundma öppiwad, mis nende möistuse awwab ja süddamed walgustab!“ Nenda maanitses ja kinkis weel, kui naene nuttes ütles, et jönd ei anna ramatuid osta, koli-ramato. Läksime siis ärra, agga naese meel olli pahha ja minnagi arwasin, et se kellegi kassuks ei olle, et waesi nenda waewatakse ja kegi ei tassu sedda. Siiski, et koli-ramat olli kingitud, pandi poisid wahhest luggema ja essiotsa teggid sedda sure himmuga, püüd-